

[Schmidt.]

ning mere end en økonomisk Eksistensmulighed for den enkelte, det er et Livsspørgsmaal for hele Folket.

Hvad Rentesaenkningen angaar, er man begyndt med Konverteringen, men den maa absolut ogsaa gennemføres hurtigst muligt. Ved Siden deraf maa der gøres mere for Prishævningen, for at man kan komme over de daarlige Tider.

Hvad Nordslesvig angaar, har alle Særforanstaltninger jo ikke bevirket, at denne Landsdel staar paa lige Fod med det øvrige Land. Det maa naas, naar Nordslesvig ikke skal blive ved med at føle sig som Danmarks Stifbarn. Al Tale om, at denne Landsdel maa føle sig tilfreds ved at stilles under samme Kaar som det øvrige Land, er meningsløs, saa længe de bærer en Gældsbyrde, der er væsentlig højere end det øvrige Lands og i Hovedsagen har sin Oprindelse i de uheldige Valutaforhold, under hvilke vi blev indlemmet i Danmark.

Da Englænderen Bruce, velset og højagtet i Danmark, der som Sekretær i den internationale Kommission hjalp med til at bringe Nordslesvig til Danmark, slog til Lyd for, som jeg gjorde det før, at Nordslesvig trængte til et vist Selvstyre, blev man meget fornærmet og vilde ikke engang drøfte dette Spørgsmaal. Man kan dog ikke forhindre, at slige Ønsker breder sig i Nordslesvig i samme Grad, som Landet lider under en Centralisering, der ikke tager tilstrækkeligt Hensyn til Landsdelens særlige Forhold.

Jeg skal undlade at oprulle de storpolitiske Synspunkter, som dette Spørgsmaal kunde mane frem; kun det ene vil jeg minde om, at Bruce udtrykkeligt fremhæver, at Danmark ved Ordningen af de nordslesvigske Spørgsmaal burde have for Øje, at det har en Betydning for det dansk-tyske Forhold. Jeg maa beklage, at det i den Retning ikke staar alt for godt for Øjeblikket, idet den danske Offentlighed gør alt for lidt for at vurdere Naboens Forhold med den Tilbageholdenhed, der vilde være naturlig. Man sætter sig gerne til Doms over Tyskland, ogsaa hvor det gælder indre tyske Anliggender; man lader sig lede af Antipati, hvor objektive Referater og afventende Holdning vilde være paakrævet. Man øser ubetænksomt af Kilder, der er

Tyskland absolut fjendtlige. Man vil ikke se de etiske Kræfter, der arbejder paa en Genrejsning af det tyske Folk.

Jeg vil ganske vist ikke generalisere, men jeg mener, at det er de fremtrædende Træk i Danmarks offentlige Mening. Jeg ser dog med Tilfredsstillelse, at der ogsaa lyder andre Røster, at man begynder at lytte efter, hvad der rører sig i Nabolandet, og om der ikke er noget i det, der ogsaa kan have Ærinde til Danmark. Jeg forstaar godt, at Danmark ikke tænker paa at efterligne det; men paa den anden Side er det sikkert, at de europæiske Lande alle befinder sig i en Krise, der ikke blot er af økonomisk, men ogsaa af socialpolitisk Art, den berører Samfundets inderste Forhold, og overalt trænger man til fornyende Kræfter hvis Krisen skal overstaas.

Maa jeg have Lov til at belyse visse Ting, der særlig angaar Nordslesvig og den tyske Folkedel, ud fra det Synspunkt, at det dansk-tyske Folk ikke maa lide Skade. I 1920 blev Nordslesvig dansk Statsomraade. Mange, der boede i Nordslesvig, men af en eller anden Grund ikke blev danske Statsborgere, har nu søgt om dansk Indfødsret. Mange af dem har faaet Underretning om, at deres Andragende er afvist. Jeg har det Indtryk, at man gør det konsekvent i alle Tilfælde, hvad jeg dog ikke kan bevise.

Det er ofte blevet sagt mig i det danske Indenrigsministerium, at det var en Regel, man fulgte, saa det næsten var blevet til en Retspraksis, at efter 15 Aars Ophold i Landet lagdes der ikke Hindringer i Vejen for at faa dansk Indfødsret, naar de paa-gældende Personer ikke havde forset sig paa nogen Maade. Nu maa det siges, at de 15 Aar ikke er helt omme; men inden Afgørelsen her i Tinget, hvor den jo træffes, kunde falde, vilde vi komme nær til det Tidspunkt, hvor det 15de Aar fra Nordslesvigs Indlemmelse er forbi. Derfor havde man ventet, at der ikke kunde være noget i Vejen for Opfyldelsen af Andragendet, især da man i mange Tilfælde før tildelte dansk Indfødsret, naar en nær Tilknytning til de nye Landsdele kunde eftervises.

Man kunde dog berolige sig ved Afvisningen denne Gang, naar man havde Visshed for, at der næste Aar efter gammel Praksis ikke blev lagt Hindringer i Vejen. Maa jeg derfor spørge den højtærede Inden-